

Bhaktisiddhanta Sarasvati Gosvami Prabhupada

GVA, GPC

Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati was one of ten children born to Bhaktivinoda Thakura, a great Vaisnava Acarya in the disciplic-line from Lord Caitanya Himself. While living in a house named Narayana Chata, just near the temple of Lord Jagannatha in Puri, Bhaktivinoda Thakura was engaged as a prominent Deputy Magistrate and also served as the superintendent of the temple of Lord Jagannatha. Yet in spite of these responsibilities, he served the cause of Krsna with prodigious energy. While working to reform Gaudiya Vaisnavism in India, he prayed to Lord Caitanya, "Your teachings have been greatly depreciated and it is not in my power to restore them." Thus he prayed for a son to help him in his preaching mission. When, on February 6, 1874, Bhaktisiddhanta Sarasvati was born to Bhaktivinoda and Bhagavati devi in Jagannatha Puri, the Vaisnavas considered it the answer to his father's prayers. He was born with the umbilical cord wrapped around his neck and draped across his chest like the sacred thread worn by brahmanas.

Six months after the child was born, Bhaktivinoda arranged for his son to undergo the annaprasana ceremony with the prasada of Bimala Devi, and thereafter named the boy Bimala Prasada. Around the same time the carts of the Jagannatha festival stopped at the gate of Bhaktivinoda's residence and for three days could not be moved. Bhaktivinoda Thakura's wife brought the infant onto the cart and approached the Deity of Lord Jagannatha. Spontaneously, the infant extended his arms and touched the feet of Lord Jagannatha and was immediately blessed with a garland that fell from the body of the Lord. Seeing this the priests chanted the name of Hari and told the child's mother that the boy would certainly become a great devotee one day. When Bhaktivinoda Thakura learned that the Lord's garland had fallen on his son, he realized that this was the son for whom he had prayed. Bimala Prasada stayed in Puri for ten months after his birth and then went to Bengal by palanquin on his mother's lap, his infancy was spent at Nadia District's Ranaghat hearing topics of Sri Hari from his mother.

Bhaktivinoda and his wife were orthodox and virtuous; they never allowed their children to eat anything other than prasada, nor to associate with bad company. One day, when Bimala Prasada was still a child of no more than four years, his father mildly rebuked him for eating a mango not yet duly offered to Lord Krsna. Bimala Prasada, although only a child, considered himself an offender to the Lord and vowed never to eat mangoes again. (This was a vow that he would follow throughout this life.) By the time Bimala Prasada was seven years old, he had memorised the entire Bhagavad-gita and could even

explain its verses. His father then began training him in proofreading and printing, in conjunction with the publishing of the Vaisnava magazine Sajjana-tosani.

In 1881, in the course of excavating for the construction of the Bhakti bhavana at Rambagan in Calcutta, a Deity of Kurmadeva was unearthed. After initiating his seven year old son, Bhaktivinoda entrusted Bimala with the service of the Deity of Kurmadeva.

On April 1, 1884, Bhaktivinoda was appointed the senior Deputy Magistrate of Serampore, where he admitted Bimala in the Serampore High School. When Bimala was a mere student in class five, he invented a new method of writing named Bicanto. During this period he took lessons in mathematics and astrology from Pandita Mahesacandra Cudamoni. However, he preferred to read devotional books rather than the school texts.

In 1892, after passing his entrance examination, Bimala was admitted into the Sanskrit College of Calcutta. There he spent considerable time in the library studying various books on philosophy. He also studied the Vedas under the guidance of Prithvidhara Sarma. As a student he contributed many thoughtful articles to various religious journals. However he did not continue with his college studies for long.

In 1897 he started an autonomous Catuspathi (Sanskrit school) wherefrom monthly journals entitled "Jyotirvida", "Brihaspati", and many old treatises on astrology were published. In 1898, while teaching at Sarasvata Catuspathi, he studied Siddhanta Kaumudi under Prthvidhara Sarma, at Bhaktibhavana. By the time he was twenty-five he had become well versed in Sanskrit, mathematics, and astronomy, and he had established himself as the author and publisher of many magazine articles and one book, Surya-siddhanta, for which he received the epithet Siddhanta Sarasvati in recognition of his erudition.

In 1895 Sarasvati Gosvami accepted service under the Tripura Royal Government as an editor for the biography entitled Raja-ratnakara, the life histories of the royal line of the independent Tripura Kingdom. Later he was entrusted with the responsibility of educating the Yuvaraja Bahadur and Rajkumar Vrajendra Kisore, in Bengali and Sanskrit.

After a short period of time, Siddhanta Sarasvati took up the responsibilities for inspecting various ongoing activities in the royal palace for the state of Tripura. However, after finding enviousness, malice and corruption surfacing in ever corner of his inspection, Siddhanta

Sarasvati very quickly developed an aversion to state affairs and gave notice of his intention to retire to Maharaja Radhakisore Manikya Bahadur. The Maharaja approved of Siddhanta Sarasvati's plans for renunciation and awarded him full-pay pension. However, after three years Siddhanta Sarasvati also renounced his pension.

With his father, he visited many tirthas and heard discourses from the learned panditas. In October 1898 Siddhanta Sarasvati accompanied Bhaktivinoda on a pilgrimage of Kasi, Prayag, Gaya and other holy places. At Kasi a discussion was held with Ramamisra Sastri regarding the Ramanuja Sampradaya. After this talk Siddhanta Sarasvati's life seemed to take a turn, his inclination towards renunciation increased, and he quietly continued to search for a bona fide spiritual master.

When Siddhanta Sarasvati was twenty-six his father, understanding the mind of his son, guided him to take initiation from a renounced Vaisnava saint, Gaurakisora dasa Babaji. Gaurakisora dasa Babaji was the embodiment of renunciation and was very selective of his association, what to speak about giving diksa to anyone. He lived beneath a tree near the bank of the Ganga and wore the abandoned clothes of dead bodies as a waist band (kaupina). Generally he ate plain rice soaked in Ganga water garnished with chili and salt. Sometimes he utilized discarded earthen pots, after properly washing them he would cook rice in them, offer it to Krsna, and then take prasada. Following the advice of his father, Siddhanta Sarasvati went to Gaurakisora dasa and begged to be accepted as his disciple. Gaurakisora replied that he would not be able to give diksa unless he received the approval of Lord Caitanya. However, when Siddhanta Sarasvati returned again, Gaurakisora said that he had forgotten to ask Lord Caitanya. On the third visit, Gaurakisora stated that he asked Mahaprabhu, but He answered nothing.

Hearing this Siddhanta replied that since Gaurakisora was the servant of Kapatacudamani (the Supreme deceiver) hence he must be testing Sarasvati by with-holding his consent. However Siddhanta Sarasvati remained firmly determined and remarked that Ramanuja Acarya had been sent back eighteen times before he finally received the grace of Gosthipurna, thus he too would wait patiently until the day that Gaurakisora would bestow his benedictions upon him. Seeing the commitment of Sarasvati, Gaurakisora was impressed and gave him diksa in the blissful grove of Godruma and advised him, "to preach the Absolute Truth and keep aside all other works."

In March 1900 Sarasvati accompanied Bhaktivinoda on a pilgrimage of Balasore, Remuna, Bhuvanesvar, and Puri. As instructed by Bhaktivinoda, Sarasvati gave lectures from Caitanya-caritamrta with profound purports.

Through the initiative of Bhaktivinoda Thakura the flow of pure bhakti again began to inundate the world. After Lord Caitanya's disappearance a period of darkness ensued in which the river of bhakti had been choked and practically dried up. The end of the period was brought about by the undaunted preaching of Bhaktivinoda Thakura. He wrote a number of books on revealing treasures of bhakti to the world and published numerous religious periodicals. He inspired many to take up the service of Lord Gauranga and instituted various Namahatta and Prapannasrama (Gaudiya Matha centers).

In 1905 Siddhanta Sarasvati took a vow to chant the Hare Krsna mantra a billion times. Residing in Mayapur in a grass hut near the birthplace of Lord Caitanya, he chanted the mantra day and night. He cooked rice once a day in an earthen pot and ate nothing more; he slept on the ground, and when the rainwater leaked through the grass ceiling, he sat beneath an umbrella, chanting.

In 1912 Manindra Nadi, the Maharaja of Cossimbazar, arranged to hold a large Vaisnava Sammilani at his palace. At the specific request of the Maharaja, Sarasvati Gosvami attended the Sammilani and delivered four very brief speeches on Suddha Bhakti on four consecutive days. However, he did not take any food during the Sammilani because of the presence of various groups of Sahajiyas. After fasting for four days Sarasvati Gosvami came to Mayapura and took the prasada of Lord Caitanya. Later when Maharaja Manindra Nandy realized what had happened he was deeply aggrieved and came to Mayapura to apologize to Siddhanta Sarasvati.

During that time Bengal was full of Sahajiya sects, such as Aul, Baul, Kartabhaja, Neda-nedi, Daravesa, Sain etc., who followed worldly practices in the name of spiritualism. Siddhanta Sarasvati launched a severe attack against those irreligious sects and did not spare anyone who deviated from the teachings of Lord Caitanya. Even some well known persons bearing the surname of Gosvamis patronized these Sahajiya sects during that period. Siddhanta Sarasvati was deeply grieved to see these groups of Prakrita Sahajiyas, in the garb of Paramahansa Gosvami Guru's, misleading the people. Thus he completely disassociated himself and resorted to performing bhajana in solitude. During this period of solitude, one day Lord Caitanya, along with the six Gosvamis, suddenly manifested before Siddhanta Sarasvati's vision and said: "Do not be disheartened, take up the task of re-establishing Varnasrama with new vigour and preach the message of love for Sri Krsna everywhere. After receiving this message, Sarasvati Gosvami was filled with inspiration to preach the glories of Lord Caitanya enthusiastically.

In 1911, while his aging father was lying ill, Siddhanta Sarasvati took up a challenge against pseudo Vaisnavas who claimed that birth in their caste was the prerequisite for preaching Krsna consciousness. The caste-conscious brahmana community had become incensed by Bhaktivinoda Thakura's presentation of many scriptural proofs that anyone, regardless of birth, could become a brahmana-Vaisnava. These smarta brahmanas, out to prove the inferiority of the Vaisnavas, arranged a discussion. On behalf of his indisposed father, young Siddhanta Sarasvati wrote an essay, "The Conclusive Difference Between the Brahmana and the Vaisnava," and submitted it before his father. Despite his poor health, Bhaktivinoda Thakura was elated to hear the arguments that would soundly defeat the challenge of the smartas. On the request of Madhusudana dasa Gosvami of Vrndavana and Visvambharananda deva Gosvami of Gopiballavpur, Siddhanta Sarasvati traveled to Midnapur, where panditas from all over India had gathered for a three-day discussion. Some of the smarta panditas who spoke first claimed that anyone born in a sudra family, even though initiated by a spiritual master, could never become purified and perform the brahminical duties of worshiping the Deity or initiating disciples. Finally, Siddhanta Sarasvati delivered his speech. He began quoting Vedic references glorifying the brahmanas, and thus the smarta scholars became very much pleased. But when he began discussing the actual qualifications for becoming a brahmana, the qualities of the Vaisnavas, the relationship between the two, and who, according to the Vedic literature, is qualified to become a spiritual master and initiate disciples, then the joy of the Vaisnava-haters disappeared. Siddhanta Sarasvati conclusively proved from the scriptures that if one is born as a sudra but exhibits the qualities of a brahmana then he should be honoured as a brahmana, despite his birth. And if one is born in a brahmana family but acts like a sudra, then he is not a brahmana. After his speech, Siddhanta Sarasvati was congratulated by the president of the conference, and thousands thronged around him. It was a victory for Vaisnavism.

Bhaktivinoda Thakura passed away in 1914 (1916?) on the day of Gadadhara Pandita's disappearance. On the eve of his death Bhaktivinoda instructed his son to preach the teachings of the six Gosvamis and Lord Caitanya far and wide. He also requested that Siddhanta Sarasvati develop the birthsite of Lord Gauranga. Mother Bhagavati Devi died a few years later. Before her death, she held the hands of Sarasvati Gosvami imploring him to preach the glories of Lord Gauranga and His dhama. Accepting the instructions of his parents as his foremost duty, Sarasvati Gosvami took up this task of preaching with intense enthusiasm and vigour.

With the passing away of his father, and his spiritual master a year later, Siddhanta Sarasvati continued the mission of Lord Caitanya. He assumed

editorship of Sajjana-tosani and established the Bhagavata Press in Krishnanagar. Then in 1918, in Mayapur, he sat down before a picture of Gaurakisora dasa Babaji and initiated himself into the sannyasa order. At this time he assumed the sannyasa title Bhaktisiddhanta Sarasvati Gosvami Maharaja.

Bhaktisiddhanta Sarasvati was dedicated to using the printing press as the best medium for large-scale distribution of Krsna consciousness. He thought of the printing press as a brhat mrdanga, a big mrdanga. The mrdanga drum played during kirtana could be heard for a block or two, whereas with the brhat mrdanga, the printing press, the message of Lord Caitanya could be spread all over the world.

Rohinikumar Ghosh, a nephew of Justice Candramadhava Ghosh of Calcutta High Court and originally a resident of Bhola in Barisal (now in Bangladesh), decided to renounce the world and engage himself in Haribhajana. With this purpose in mind he came to Kulia in Navadvipa where he led the life of a Baul. However, he despised the practices of the sevadasis prevalent amongst the Baul sect. One day Rohini Ghosh happen to come to the Yogapitha when Sarasvati Gosvami was lecturing there. Rohini was delighted to see the luminous appearance of Sarasvati Gosvami and fascinated by his words. Late that night, after spending the whole day listening to Sarasvati Gosvami's teachings, Rohini returned to his Baul Guru's asrama at Kulia. Without taking any prasada, Rohini took rest contemplating the lessons on Suddha Bhakti which he had heard that day. In his dream Rohini saw a Baul and his consort appear before him in the form of a tiger and tigress which were about to devour him. Trembling in fear Rohini desperately called out to Lord Caitanya. Suddenly Rohini found himself being rescued from the clutches of the tigers by Bhaktisiddhanta Sarasvati. From that day Rohini left the Baul guru forever and took shelter at the feet of Sarasvati Gosvami.

Annadaprasad Datta, the elder brother of Sarasvati Gosvami, suffered with severe headaches shortly before his death. On the day of Annada's death Sarasvati Gosvami remained by his side all through the night, chanting Harinama. Before Annada passed away he briefly regained consciousness and began apologizing to Sarasvati Gosvami, who simply encouraged him to remember the holy name of the Lord. Suddenly the tilaka mark of the Ramanuja-sampradaya became clearly visible on Annada's forehead. Annada explained that in his past birth he had been a Vaisnava belonging to the Ramanuja sect, but due to committing an offense at the feet of a Gaudiya Vaisnava, Annada had to be reborn. However, as a result of his past merit he was fortunate enough to be born into Bhaktivinoda's family. After finishing his account Annada breathed his last.

Once on the day preceding Janmastami in the Bengali month of Bhadra, Sarasvati Gosvami was engaged in bhajana at Mayapura but was feeling disturbed as he was unable to arrange for milk to be offered to the Deity. As soon as he began to think in this way he chastised himself: "Have I thought like this for my own sake? That is wrong." Because it was the monsoon season, Lord Caitanya's birth site was covered with water and was totally inaccessible except by boat. However, that afternoon, one milkman turned up there wading through water and slush carrying a large quantity of milk, ksira, butter, cottage-cheese etc. Apparently a Zamindar named Harinarayana Cakravarti, guided by Lord Caitanya, had sent the milkman with all the items.

After offering everything to the Deity the devotees partook of the prasada joyfully. Sarasvati Thakura was surprised to see so much prasada and the devotees explained what had happened. After taking prasada Siddhanta Sarasvati humbly appealed to the Lord. "I am very sorry to have caused You so much trouble. Why did I have such an uncalled for thought? To fulfill my desire You have inspired another person and arranged to send these things." The world was amazed to see the supernatural power of Sarasvati Gosvami. Many educated persons from highly respectable families were attracted to him and thus dedicated themselves to the service of Lord Gauranga. Between 1918 and 1937 Bhaktisiddhanta Sarasvati founded sixt-four Mathas at the following places: Navadvipa, Mayapura, Calcutta, Chaka, Mymensingh, Naryanaganj, Chittagong, Midnapore, Remuna, Babasore, Puri, Alalanatha, Madras, Covoora, Delhi, Patna, Gaya, Lucknow, Varanasi, Hardwar, Allahabad, Mathura, Vrndavana, Assam, Kuruksetra, and outside India in London, and Rangoon. Sarasvati Gosvami instituted Gaurapadapitha at Nrsimhacala on the top of the Mandara hill, and at several places in South India. He initiated twenty five highly educated persons into Bhagavata Tridandi sannyasa. He published the following periodicals in different languages:

1. Sajjanatosani (a fortnightly Bengali);
2. The Harmonist (an English fortnightly);
3. Gaudiya (a Bengali weekly);
4. Bhagavata (a Hindi fortnightly);
5. Nadiya Prakasa (a Bengali daily);
6. Kirtana (an Assamese monthly);
7. Paramartha (in Odiya).

In addition he published a large number of Vaisnava books. In fact, he heralded a new era of the spiritual world. He deputed well-disciplined Tridandi sannyasi's to preach the message of Lord Gauranga all over the

world. For six years he continued to supervise this preaching work and when he found that his mission had attained its goal, to a reasonable extent, he decided to pass into the eternal service of Lord Gauranga.

A few days before his death Bhaktisiddhanta Sarasvati called his foremost disciples and showered his blessings upon all his devotees. He gave them the following instructions: "With the utmost enthusiasm preach the message of Rupa and Raghunatha. Our ultimate goal is to become a speck of dust touching the lotus feet of the followers of Rupa Gosvami. All of you remain united in allegiance to the spiritual master (Asraya-vigraha) in order to satisfy the senses of the Transcendental Supreme Person. Do not give up the worship of Hari even amidst hundreds of dangers, hundreds of insults or hundreds of persecutions. Do not become unenthusiastic upon seeing that the majority of people in this world are not accepting the message of Krsna's sincere worship. Never give up the glorification of the topics of Krsna, they are your own personal bhajana and your very all and all. Being humble like a blade of grass and tolerant like a tree, constantly glorify Hari.

In the early hours of the day on January 1, 1937 Bhaktisiddhanta Sarasvati Gosvami passed away.

Bhaktisiddhanta Sarasvati Gosvami Prabhupada

GVA, GPC

Šríla Bhaktisiddhanta Sarasvati byl jedním z deseti dětí narozených Bhaktivinódovi Thákurovi, vznešenému vaišnavskému áčárjovi v učednické posloupnosti od samotného Pána Čaitanji. Když Bhaktivinóda Thákura žil v domě zvaném Nárájana Čhata poblíž chrámu Pána Džagannátha v Purí, byl zaměstnán jako významný náměstek policejního soudce a také sloužil jako správce chrámu Pána Džagannátha. Navzdory těmto odpovědnostem s úžasnou energií sloužil Krišnově misi. Při práci na reformě gaudíja vaišnavismu v Indii se modlil k Pánu Čaitanjovi: „Tvoje učení bylo velmi oslabeno a není v mé moci je obnovit.“ Takto se modlil o syna, aby mu pomohl v jeho kazatelské misi. Když se 6. února 1874 Bhaktivinódovi a Bhagavatí déví v Džagannátha Purí narodil Bhaktisiddhanta Sarasvati, vaišnavové to považovali za odpověď na otcovy modlitby. Narodil se s pupeční šňůrou kolem krku a přehozenou přes hrud' jako posvátnou bráhmanskou šňůrou.

Šest měsíců po narození dítěte Bhaktivinóda uspořádal obřad annaprašana s prasadam Bimaly Déví a chlapce pojmenoval Bimalá Prasáda. V té době se vozy při Džagannáthově festivalu zastavily u brány Bhaktivinódova sídla a po tři dny se jimi nedalo pohnout. Manželka Bhaktivinóda Thákura přinesla dítě na vůz a přistoupila k

Božstvu Pána Džagannátha. Kojenec spontánně natáhl ruce, dotkl se nohou Pána Džagannátha a byl okamžitě požehnan girlandou, která spadla z Pánova těla. Když to kněží viděli, volali Hariho jméno a řekli matce dítěte, že se chlapec jistě jednoho dne stane velkým oddaným. Když se Bhaktivinóda Thákura dozvěděl, že na jeho syna spadla Pánova girlanda, uvědomil si, že to je syn, o kterého se modlil. Bimalá Prasáda zůstal po narození v Purí deset měsíců a pak odjel do Bengálska v nosítkách na matčině klíně. Dětství strávil v nadijském okrese Ranaghat a naslouchal od matky o Šrí Harim.

Bhaktivinóda a jeho manželka byli ortodoxní a ctnostní; nikdy nedovolili svým dětem jíst nic jiného než prasádam a stýkat se se špatnou společností. Jednoho dne, když nebyly Bimalá Prasádovi více než čtyři roky, otec ho mírně pokáral za to, že snědl mango, které ještě nebylo řádně obětováno Pánu Krišnovi. Bimalá Prasáda, i když byl jen dítě, se považoval za pachatele přestupku vůči Pánu a složil slib, že nikdy nebude jíst manga. (To byl slib, který dodržel celý život.) V sedmi letech si Bimalá Prasád zapamatoval celou Bhagavad-gítu a uměl dokonce vysvětlit její verše. Otec ho pak začal učit korekturám a tisku v souvislosti s vydáváním vaišnavského časopisu Sadždžana-tóšaní.

V roce 1881, během výkopu pro stavbu Bhakti bhavanu v Rambaganu v Kalkatě, bylo nalezeno Božstvo Kúrmadévy. Poté, co Bhaktivinóda svého sedmiletého syna zasvětil, svěřil mu službu Božstvu Kúrmadévy.

1. dubna 1884 byl Bhaktivinóda jmenován vrchním zástupcem policejního soudce v Šrírámpuru, kde zapsal Bimalu na Šrírámpurskou střední školu. Bimalá jako pouhý student 5. třídy vynalezl novou metodu psaní jménem Bicanto. Během tohoto období bral lekce matematiky a astrologie u Pandita Mahéšačandry Čudámaniho. Raději než školní texty však četl devocionální knihy.

V roce 1892 byl Bimalá po absolvování přijímací zkoušky přijat na Sanskrtskou vysokou školu v Kalkatě. Tam trávil značný čas v knihovně studiem různých knih o filozofii. Studoval také Vědy pod vedením Prithvídhary Šarmy. Jako student přispěl mnoha promyšlenými články do různých náboženských časopisů. Jeho vysokoškolské studium však netrvalo dlouho.

V roce 1897 založil autonomní čatuspathi (sanskrtskou školu), vydával měsíčníky zvané „Džjótirvid“, „Brihaspati“ a vydal mnoho starých pojednání o astrologii. V roce 1898, zatímco učil v Sarasvata Čatuspathi, studoval Siddhántu Kaumudí pod vedením Prithvídhary Šarmy v Bhaktibhavanu. Když mu bylo pětadvacet, dobře se orientoval v sanskrtu, matematice a astronomii, a byl znám jako autor a vydavatel mnoha časopiseckých článků a jedné knihy, Súrja-siddhánty, za což dostal přídomek Siddhánta Sarasvatí jako uznání jeho erudice.

V roce 1895 Sarasvatí Gósvámí přijal službu v královské vládě státu Tripura jako redaktor biografie s názvem Rádža-ratnákara, historie královského rodu nezávislého království Tripura. Později byl pověřen vzděláváním juvarádže (korunního prince) Bahadura a rádžkumára (prince) Vradžéndry Kišóra v bengálštině a sanskrtu.

Po krátké době se Siddhánta Sarasvatí přijal odpovědnost kontrolovat různé probíhající aktivity v královském paláci státu Tripura. Nicméně po odhalení závistivosti, zlomyslnosti a korupce, které se vynořovaly na každém kroku jeho kontroly, Siddhánta Sarasvatí velmi rychle vyvinul averzi vůči státním záležitostem a oznámil Mahárádžovi Rádhákišórovi Mánikjovi Bahadurovi svůj úmysl odejít. Mahárádža schválil plány Siddhánty Sarasvatího přijmout stav odříkání a přiznal mu plný důchod. Po třech letech se však Siddhánta Sarasvatí svého důchodu vzdal.

S otcem navštívil mnoho tirth a poslouchal diskuse učených panditů. V říjnu 1898 Siddhánta Sarasvatí doprovázel Bhaktivinóda na pouť do Káší, Prajágu, Gaji a na další svatá místa. V

Káší diskutoval s Rámamišrou Šástrím o Rámánudžově sampradáji. Po tomto rozhovoru se zdálo, že život Siddhánty Sarasvatího nabral nový směr, sklon k odříkání vzrostl a tiše pokračoval v hledání pravého duchovního mistra.

Když bylo Siddhántovi Sarasvatímu dvacet šest, jeho otec porozuměl synově mysli a doporučil mu, aby přijal zasvěcení od odříkavého vaišnavského světce, Gaurakišóra dáse Bábádžího. Gaurakišóra dása Bábádží byl ztělesněním odříkání a velmi vybíravý co do společnosti, o udělování díkši komukoli nemluvě. Žil pod stromem na břehu Gangy a jako bederní roušku (kaupín) nosil vyhozené oblečení mrtvol. Obvykle jedl obyčejnou rýži namočenou ve vodě Gangy s čili a solí. Někdy používal vyhozené hliněné nádoby, v nichž po řádném umytí vařil rýži, obětoval ji Krišnovi a pak přijal prasádam. Na radu svého otce Siddhánta Sarasvatí odešel za Gaurakišórem dásem a poprosil ho, aby ho přijal za žáka. Gaurakišóra odpověděl, že nebude schopen udělit díkšu, pokud nedostane souhlas Pána Čaitanji. Nicméně když se Siddhánta Sarasvatí vrátil, Gaurakišóra řekl, že se zapomněl Pána Caitanji zeptat. Při třetí návštěvě Gaurakišóra řekl, že se Maháprabhua zeptal, ale On neodpověděl.

Když to Siddhánta uslyšel, odpověděl, že protože je Gaurakišóra služebníkem Kapata-čúdamaniho (Nejvyššího podvodníka), musí testovat Sarasvatího odpíráním souhlasu. Siddhánta Sarasvatí nicméně zůstal pevně odhodlaný a poznamenal, že Rámánudža áčárja byl poslán pryč osmnáctkrát, než nakonec přijal milost Gošthipúrny, takže i on trpělivě vyčká dne, kdy mu Gaurakišóra udělí svá požehnání. Sarasvatího odhodlání udělalo na Gaurakišóra dojem a v blaženém háji Godrumu mu udělil díkšu a poradil mu „aby kázal Absolutní Pravdu a odložil všechny ostatní činnosti.“

V březnu 1900 Sarasvatí doprovázel Bhaktivinóda na poutní cestu do Baléšvaru, Remuny, Bhuvanéšvaru a Purí. Na Bhaktivinódův pokyn přednášel z Čaitanja-čaritamrity s hlubokými výklady. Díky iniciativě Bhaktivinóda Thákura začal proud čisté bhakti znovu zaplavovat svět. Po odchodu Pána Čaitanji následovalo období temna, v němž byla řeka bhakti ucpaná a prakticky vyschla. Konec tohoto období přineslo neohrožené kázání Bhaktivinóda Thákura. Napsal řadu knih odhalujících poklady bhakti světu a vydával četná náboženská periodika. Inspiroval mnoho lidí, aby přijali službu Pánu Gaurángovi a založil různé Námahatty a Prapannášramy (střediska Gaudíja Mathu).

V roce 1905 Siddhánta Sarasvatí složil slib pronést mantru Hare Krišna miliardkrát. Usadil se v Májápuru ve slaměné chýši poblíž rodiště Pána Čaitanji a ve dne v noci pronášel mantru. Jednou denně uvařil v hliněné nádobě rýži a nic jiného nejedl; spal na zemi, a když dovnitř slaměným stropem vnikala dešťová voda, seděl pod deštníkem a džapoval.

V roce 1912 Maníndra Nandí, Mahárádža z Kossimbazaru, uspořádal ve svém paláci velké Vaišnava Sammílani. Na Mahárádžovu zvláštní žádost Sarasvatí Gósvámí navštívil Sammílani a ve čtyřech dnech po sobě pronesl čtyři velmi krátké projevy o šúddha bhakti. Nicméně během Sammílani kvůli přítomnosti různých skupin sahadžijů nepřijal žádné jídlo. Po čtyřech dnech půstu přišel Sarasvatí Gósvámí do Májápuru a přijal prasádam Pána Čaitanji. Později, když si Mahárádža Maníndra Nandí uvědomil, co se stalo, byl hluboce zarmoucen a přišel se do Májápuru Siddhántovi Sarasvatímu omluvit.

V té době bylo Bengálsko plné sekt sahadžijů jako Áula, Báula, Kartábhadžá, Nedanadí, Daravéša, Sain atd., kteří následovali světské praktiky ve jménu duchovna. Siddhánta Sarasvatí proti těmto bezbožným sektám zahájil tvrdý útok a neušetřil nikoho, kdo se odchyloval od učení Pána Čaitanji. V té době podporovaly tyto sekty sahadžijů dokonce i některé známé osoby nesoucí příjmení Gósvámí. Siddhánta Sarasvatí byl hluboce zarmoucen, když viděl tyto skupiny prákrita sahadžijů v oděvu Paramahansa Gósvámích guruů svádějících lidi. Zcela se zřekl společnosti a uchýlil se k bhadžanu o samotě. Během tohoto období samoty se mu jednoho dne náhle zjevili Pán Čaitanja spolu se Šesti Gósvámími a řekli: „Nenech se odradit, s novou energií přijmi úkol obnovit varnášramu a všude kážeť poselství lásky ke Šrí Krišnovi.“ Po obdržení této zprávy byl Sarasvatí Gósvámí naplněn inspirací nadšeně kázat slávu Pána Čaitanji.

V roce 1911, zatímco jeho starý otec ležel nemocný, Siddhánta Sarasvatí přijal výzvu pseudovaišnavů, kteří tvrdili, že narození v jejich kastě je předpokladem pro kázání vědomí Krišny. Kastovním vědomím otrávená bráhmanská komunita byla popuzena prezentací Bhaktivinóda Thákura plnou mnoha důkazů z písem, že každý, bez ohledu na zrození, se může stát bráhmanou-vaišnavou. Tito smárta bráhmani uspořádali

debatu, aby dokázali podřízenost vaišnavů. Jménem svého indisponovaného otce mladý Siddhánta Sarasvatí napsal esej „Nezvratný rozdíl mezi bráhmanou a vaišnavou“ a předložil jej otci. Navzdory špatnému zdraví byl Bhaktivinóda Thákura nadšen, když slyšel argumenty, které přesvědčivě porazí výzvu smártů. Na žádost Madhusúdana dáse Gósvámího z Vrindávanu a Višvambharánandy dévy Gósvámího z Gópíballavpuru Siddhánta Sarasvatí odcestoval do Midnápuru, kde se shromáždili panditové z celé Indie ke třídní diskusi. Někteří smártovští panditové, kteří mluvili jako první, tvrdili, že nikdo narozený v rodině šúdrů, i kdyby byl zasvěcen duchovním mistrem, se nikdy nemůže očistit a konat bráhmské povinnosti uctívání Božstva nebo zasvěcování žáků. Nakonec přednesl svůj projev Siddhánta Sarasvatí. Začal citacemi védských důkazů oslavujících bráhmany a smártovští učenci tedy byli velmi potěšeni. Když však začal diskutovat skutečné kvalifikace, jak se stát bráhmanou, vaišnavské vlastnosti, vztah mezi nimi a kdo je podle védské literatury kvalifikovaný stát se duchovním mistrem a zasvěcovat žáky, radost těch, kdo vaišnavy nenáviděli, se vytratila. Siddhánta Sarasvatí přesvědčivě dokázal z písem, že pokud se člověk narodí jako šúdra, ale projevuje vlastnosti bráhmany, pak by měl být navzdory původu ctěn jako bráhmana. A jestliže se člověk narodil v rodině bráhmanů, ale jedná jako šúdra, pak bráhmana není. Po projevu Siddhántovi Sarasvatímu poblahopřál prezident konference a shlukly se kolem něho tisíce lidí. Bylo to vítězství vaišnavismu.

Bhaktivinóda Thákura zemřel v roce 1914 v den odchodu Gadádharma Pandita. V předvečer své smrti nařídil synovi široce kázat učení Šesti Gósvámích a Pána Čaitanji. Požádal také, aby Siddhánta Sarasvatí vybudoval místo narození Pána Gauránga. Matka Bhagavatí déví zemřela o několik let později. Před smrtí držela Sarasvatího Gósvámího za ruce a prosila ho, aby kázal slávu Pána Gauránga a Jeho dhámu. Sarasvatí Gósvámí přijal pokyny rodičů jako nejdůležitější povinnost a ujal se tohoto úkolu kázání s velkým nadšením a energií.

Po odchodu svého otce a duchovního mistra o rok později Siddhánta Sarasvatí pokračoval v misi Pána Caitanji. Stal se šéfredaktorem Sadždzana-tóšaní a založil tiskárnu Bhágavata Press v Krišnanágaru. V roce 1918 v Májápuru usedl před obraz Gaurakišóra dáse Bábádžího a zasvětil se do sannjásu. Přijal titul Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Mahárádža.

Bhaktisiddhánta Sarasvatí byl odhodlán používat tiskařský stroj jako ten nejlepší prostředek pro rozsáhlé šíření vědomí Krišny. Považoval jej za brihad mridangu, velkou mridangu. Buben mridangu je během kírtanu slyšet jeden či dva bloky, zatímco s brihad mridangou, tiskařským strojem, se mohlo poselství Pána Caitany šířit po celém světě.

Róhiníkumár Ghoš, synovec soudce Čandramádhavy Ghoše z kalkatského nejvyššího soudu a původně obyvatel Bholy v Barisalu (nyní v Bangladéši), se

rozhodl zřeknout se světa a věnovat se Hari bhadžanu. S tímto záměrem přišel do Kulii v Navadvípu, kde vedl život báula. Nicméně opovrhoval praktikou sévadásích praktikovanou v sektě báulů. Jednoho dne přišel Róhiní Ghoš do Jógapithu, když tam přednášel Sarasvatí Gósvámí. Róhiního potěšil zářivý vzhled Sarasvatího Gósvámího a fascinovala ho jeho slova. Pozdě v noci, poté, co strávil celý den posloucháním Sarasvatího Gósvámího, se Róhiní vrátil do ášramu svého báula gura v Kulii. Aniž si vzal jakékoli prasádam, přemýšlel o šuddha bhakti, o níž ten den slyšel. Ve snu Róhiní spatřil báula a jeho manželku, kteří se před ním zjevili v podobě tygra a tygřice chystající se ho pohltit. Róhiní chvějící se strachem zoufale zavolal Pána Caitanyu. Náhle Róhiního osvobodil z tygřích spárů Bhaktisiddhánta Sarasvatí. Toho dne Róhiní báula gura navždy opustil a přijal útočiště u nohou Sarasvatího Gósvámího.

Annadá-prasád Datta, starší bratr Sarasvatího Gósvámího, trpěl krátce před smrtí těžkými bolestmi hlavy. V den Annadovy smrti Sarasvatí Gósvámí zůstal celou noc u něho a džapoval Harinám. Než Annadá zemřel, krátce přišel k vědomí a začal se Sarasvatímu Gósvámímu ospravedlňovat. Ten ho jednoduše povzbudil, aby myslel na svaté jméno Pána. Náhle se na Annadově čele jasně objevil tilak Rámánudža-sampradáji. Annadá vysvětlil, že v minulém životě byl Rámánudža vaišnava, ale kvůli spáchání přestupku u nohou gaudíja vaišnavy se musel znovu narodit. Nicméně díky minulým zásluhám měl to štěstí, že se narodil v Bhaktivinódově rodině. Po dokončení svého vyprávění Annadá vydechl naposled.

Jednou den před Džanmáštamí v bengálském měsíci Bhádra se Sarasvatí Gósvámí věnoval bhadžanu v Májápuru, ale cítil neklid, protože nebyl schopen získat mléko pro obětování Božstvu. Jakmile začal přemýšlet tímto způsobem, pokáral sám sebe: „Uvažoval jsem takto ve vlastním zájmu? To je špatné.“ Protože bylo monzunové období, místo narození Pána Čaitanji bylo zaplavené vodou a zcela nepřístupné, kromě lodi. Odpoledne se tam však ukázal jeden mlékař brodící se vodou a bahnem s velkým množstvím mléka, kšíry, másla, sýra cottage atd. Ukázalo se, že toho mlékaře se všemi mléčnými výrobky poslal zamindar Harinárájana Čakravartí inspirovaný Pánem Čaitanjou.

Po obětování všeho Božstvu oddaní s radostí přijali prasádam. Sarasvatí Thákura byl překvapen, když viděl tolik prasádam a oddaní vysvětlili, co se stalo. Po přijetí prasádam se Siddhánta Sarasvatí pokorně obrátil na Pána. „Je mi velmi líto, že jsem Ti způsobil tolik potíží. Proč jsem měl takovou nežádoucí myšlenku? Abys splnil moji touhu, inspiroval jsi jinou osobu a zařídil zaslání těchto věcí.“

Svět byl ohromen nadpřirozenou mocí Sarasvatího Gósvámího. Přitahoval mnoho vzdělaných osob z vysoce ctěných rodin, které se věnovaly službě Pánu Gaurángovi. Mezi lety 1918 a 1937 založil Bhaktisiddhánta Sarasvatí šedesát čtyři Mathy na těchto místech: Navadvíp, Májápur, Kalkata, Čaka, Majmensingh, Narjanagaňdž,

Čitágáon, Medinípur, Remuná, Baléšvar, Purí, Álalanáth, Madrás, Kovur, Dillí, Patna, Gajá, Lakhnaú, Váránasí, Haridvár, Iláhábád, Mathurá, Vrindávan, Ásám, Kurukšétra a mimo Indii v Londýně a Rangúnu. Sarasvatí Gósvámí instaloval Gaurapáda pith (odlitek chodidel Pána Čaitanji, pozn. překl.) v Nrsimháčale na vrcholu hory Mandara a na několika místech v jižní Indii. Do Bhágavata tridandí sannjásu zasvětil dvacet pět vysoce vzdělaných osob. Vydával tato periodika v různých jazycích:

1. Sadždžanatóšaní (čtrnáctideník, bengálština);
2. Harmonist (čtrnáctideník, angličtina);
3. Gaudíja (týdeník, bengálština);
4. Bhágavata (čtrnáctideník, hindština);
5. Nadijá Prakáša (deník, bengálština);
6. Kírtana (měsíčník, ásámština);
7. Paramárthí (uríština).

Kromě toho vydal velké množství vaišnavských knih. Ve skutečnosti vyhlásil novou éru duchovního světa. Vyslal disciplinované tridandí sannjásí kázat poselství Pána Gauránga po celém světě. Šest let dohlížel na tuto kazatelskou práci, a když viděl, že jeho mise dosáhla v přijatelném rozsahu svého cíle, rozhodl se odejít do věčné služby Pánu Gaurángovi.

Několik dní před smrtí Bhaktisiddhánta Sarasvatí svolal své přední žáky a požehnal všem svým oddaným. Dal jim tyto pokyny: „S nejvyšším nadšením kázejte poselství Rúpy a Raghunátha. Naším konečným cílem je stát se zrnkem prachu dotýkajícího se lotosových nohou následovníků Rúpy Gósvámího. Všichni zůstaňte věrně spojeni ve službě duchovnímu mistrovi (ášraja-vigraha) pro uspokojení smyslů Transcendentální Nejvyšší osoby. Nevzdejte se uctívání Hariho ani uprostřed stovek nebezpečí, stovek urážek nebo stovek pronásledování. Neztrácejte nadšení, až uvidíte, že většina lidí v tomto světě nepřijímá poselství Krišnova upřímného uctívání. Nikdy se nevzdávejte oslavování témat o Krišnovi, jsou vaším vlastním osobním bhadžanem a vaším vším. Buďte pokorní jako stéblo trávy a snášeliví jako strom a neustále oslavujte Hariho.

V ranních hodinách 1. ledna 1937 Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí odešel.